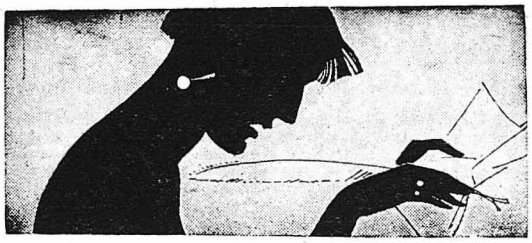

ΔΗΜΩΔΗ ΕΥΘΥΜΑ ΑΣΜΑΤΑ

ΔΥΟ ΦΛΩΡΙΑ

Πῆγα σ' τὴν 'Ανατολή
κ' ἐκαζάντησα φλωρί
καὶ μ' τὸ πῆρε ἡ γαλανή
γιὰ νὰ μ' δώσ' ἕνα φιλί.
Κ' ἐκαζάντησ' ἄλλο ἕνα
καὶ μ' τὸ πῆρε ὁ χασάπης
νὰ μοῦ δώσῃ μιὰ κοκκάλα
καὶ τὴν βάνω σ' τὴν τσουκάλα
πάει ἀγάλι ὁ γέρω-σκύλλος
καὶ τοῦ πῆρε τὴν κοκκάλα
ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὴν τσουκάλα.
Πιάνω γὼ τὸ γέρω σκύλο
καὶ τὸν δέν' ἀπὸ 'να στύλο.
— «Γέρω σ ὑλο τί μοῦ πῆρες
τὴν κοκκάλα ἀπ'τὴν τσουκάλα ;
— «Μὰ νὰ πάθω, μὰ νὰ γένω !
κι' ἂν ἐπῆρα τὴν κοκκάλα
ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὴν τσουκάλα·
τὴν ἐπῆρε ὁ γέρω-γάτος
ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὴν τσουκάλα»·
Πιάνω 'γὼ τὸ γέρω γάτο
καὶ τὸν δένω μέσ' τὸν πάτο.
— «Ἐσὺ γάτο, γέρω-γάτο,
τί μοῦ πῆρες τὴν κοκκάλα
ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὴν τσουκάλα ;»
— «Μὰ νὰ πάθω, μὰ νὰ γένω !
κι' ἂν σοῦ πῆρα τὴν κοκκάλα
ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὴν τσουκάλα·
τὴν ἐπῆρε τὸ ποντίκι
ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὴν τσουκάλα.»
Πιάνω τότες τὸ ποντίκι
καὶ τὸ δένω 'πὸ τὴν σκάλα·
— «Ἄχ ποντίκι. ἄχ ποντίκι !
τί μοῦ πῆρες τὴν κοκκάλα
ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὴν τσουκάλα !»
— «Μὰ νὰ πάθω, μὰ νὰ γένω!
κι' ἂν ἐπῆρα τὴν κοκκάλα
ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὴν τσουκάλα»!

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΜΟΥ

Μέγαν ἄντρα ποὺ εἶχα γὼ ψηλὸν σὰν τὸ ρεβύθι
παχὺν σὰν τὸ βελόνι, μ' ἀντριωμένος ποὺ ἦταν '...
Σὲ μιὰ μολόχ' ἀνέβηκε νὰ πάῃ λεπροπόδια
κ' ἔτυχε ἡ μολόχα ξέκλωνη κ' ἔπεσ' ὁ ἀντριωμένος
καὶ πέφτοντας σκοτώθηκε καὶ κατακομματιάστηκε !
Τοῦ πῆρε ἡ μυῖγα τ' ἄντερα κι' ἡ σφῆκα τὸ κεφάλι
κι' ὁ τσελεπῆς ὁ μύρμηγκας τοῦ πῆρε τὸ κεφάλι !

ἀξιώματα καὶ κατέστρεφε τοὺς ἐχθρούς της.

'Αλλοίμονο σ' ὅποιον ἤθελε ν' ἀντισταθῆ στὸ θέλημά της. 'Η ἐκδίκησίς της ἦταν τρομερή. 'Ο Βουτζῆς, ἕνας Βυζαντινὸς ἄοχων ἐναντίον τοῦ ὁποίου εἶχε προηγούμενα, συνελήφθη κατὰ διαταγήν της καὶ ρίχτηκε σὲ μιὰ ὑπόγεια φυλακή. "Εμεινε ἐκεῖ δυὸ ὁλόκληρα χρόνια χωρὶς νὰ δῆ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. 'Επίσης ὁ συμπεθερικὸς Θεοδόσιος ρίχτηκε κι' αὐτὸς στὶς ὑπόγειες φυλακὲς τῆς αὐτοκρατείρας καὶ ἔμεινε σ' αὐτὲς δεμένος μὲ μιὰ ἀλυσίδα τόσο κοντή, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ ξαπλωθῆ. "Εζησ' ἐκεῖ ἐπὶ τέσσερα χρόνια ὄρθιος !... Στὸ τέλος προσεβλήθη ἀπὸ μανία καταδιώξεως...

Σὲ ἡ 29 'Ιουνίου 548, ἡ Θεοδώρα πέθανε ἀπὸ καρκίνο, ὁ ὁποῖος τὴν βασάνιζε πρὸ καιροῦ.

Λίγο πιὸ χλωμὴ μόνο ἀπ' τὸ συνηθισμένο της, φαινόταν σὰ νὰ κοιμᾶται στὴν ὁλόχρυση νεκρικὴ της κλίνη, γύρω ἀπ' τὴν ὁποία ἔκαιγαν πολύτιμα θυμιάματα.

'Ολόκληρο τὸ Βυζάντιο παρήλασε ἐπισήμως ἐν πομπῇ μπρὸς στὸ νεκρὸ τῆς αὐτοκρατείρας. Στὸ τέλος τῆς συνοδείας βρισκόντουσαν οἱ πρίγκηπες καὶ ὁ 'Ιουστινιανός, γεμάτος δάκρυα καὶ συντριμένος ἀπὸ τὴ θλίψη. "Εφερνε ὡς ὕστατο δῶρο πρὸς τὴ γυναῖκα ποὺ εἶχε λατρέψει, πολύτιμα κοσμήματα καὶ μεγαλοπρεπῆ ὑφάσματα τὰ ὁποῖα ἔπλεισαν κατόπιν μαζί της μέσ' στὸν τάφο.

Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ αὐτοκράτορος ἐπλησίασε τὴ νεκρὴ Θεοδώρα ὁ μέγας τελετάρχης τῶν ἀναφορῶν καὶ μὲ δυνατὴ φωνὴ ἐπανέλαβε τρεῖς φορὲς τ' ἀκόλουθα λόγια :

— "Ω βασίλισσα, ἄπελθε ! 'Ο βασιλεὺς τῶν βασιλέων, ὁ κύριος τῶν κυρίων σὲ προσκαλεῖ !

Ποτὲ ὁ 'Ιουστινιανὸς δὲν ἐλησμόνησε τὸ γοητευτικὸ πλᾶσμα, τὴν μεγαλεπίβολη συνεργάτιδα μὲ τὴν ὁποία ἡ τύχη τὸν εἶχε ἑνώσει. Πολλὰ χρόνια ἀργότερα, ὅταν ἤθελε νὰ δώσῃ μιὰ ἐπίσημη ὑπόσχεση συνήθιζε νὰ ὁρκίζεται στὸ ὄνομα τῆς Θεοδώρας, ὅσοι δὲ ἤθελαν νὰ τὸν εὐχαριστήσουν τοῦ ὑπενθύμιζαν «τὴν ἐξοχη, τὴν ὡραία καὶ σοφὴ βασίλισσα, ἡ ὁποία προσηύχετο πλέον κοντὰ στὸ Θεὸ ὑπὲρ τοῦ συζύγου της !»

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Οἱ συγγενεῖς καὶ πρωτοσυγγενεῖς τοῦ Ντυβάλ. 'Ολόκληρο σύνταγμα !... Τὰ βάσκανά του. 'Η διαθήκη του. 'Ο 'Ιταλὸς πράκτωρ καὶ οἱ πρίγκηπες. "Οπου ὁ 'Ιταλὸς θυμώνει. «—Κ' ἐγὼ εἶμαι ὁ Σάχης τῆς Περσίας !...».

'Ο περίφημος γάλλος ἱμπρεσσάριος Εὐγένιος Ντυβάλ, ὁ ὁ ποῖος πρὶν ἐπιδοθῆ στὶς θεατρικὲς ἐπιχειρήσεις ἦταν κωμικὸς σ' ἕνα παρισινὸ θέατρο, εἶχεν ὁλόκληρο πλῆθος συγγενῶν ! 'Αδελφούς, ἀδελφές, γαμβρούς, νυφάδες, θείους, θεῖες, ἀνηψιούς !.. Καὶ σὰν νὰ μὴν τοῦ ἔφθαναν ὅλοι αὐτοί, εἶχαν προστεθῆ στοὺς δικούς του συγγενεῖς, καὶ οἱ συγγενεῖς τῶν τριῶν γυναικῶν του —γιατὶ ὁ Ντυβάλ εἶχε χηρέψει δυὸ φορὲς καὶ εἶχε παντρευτῆ ἐκ τρίτου –δηλαδὴ πεθερές, γυναικάδελφοι, γυναικάδελφες, ἀνῆψια, συμπέθεροι καὶ.. παρασυμπέθεροι !..

"Ολη αὐτὴ ἡ μεραρχία τῶν συγγενῶν τριγύριζε διαρκῶς τὸν δυστυχῆ Ντυβάλ καὶ τοῦ ἔστηνε στενὴ πολιορκία ζητῶντας του χρήματα, θέσεις, προστασία κ.λ.π.

'Ο Ντυβάλ εἶχε ἀπαυδήσει πειά. Μεταχειρίστηκε λοιπὸν ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ τοὺς ξεφορτωθῆ ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε. Καὶ μόνον ὁ θάνατος τὸν ἀπηλλαξε ἀπὸ αὐτούς.

"Οταν πέθανε οἱ συγγενεῖς του ἔσπευσαν ἀθρόοι νὰ παραστοῦν στὸ ἄνοιγμα τῆς διαθήκης του. 'Αλλὰ ὁ Ντυβάλ εἶχε φροντίσει αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ τοὺς... πληρώσῃ γιὰ τὸ βασανιστήριο ποὺ ὑποστῆ ἐκ μέρους των ὅταν ἦταν ζωντανός.

Καὶ ἡ διαθήκη του ἄρχιζε ὡς ἑξῆς :

«Τώρα πειὰ ποὺ χάρις στὸ θάνατο γλύτωσα ἀπ' τὴ μεραρχία τῶν συγγενῶν μου, θέλω ἐπάνω σεὴν ἀλάκα τοῦ τάφου μου νὰ γραφῆ μὲ μεγάλα γράμματα ἡ φράσις :

«ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΜΟΝΟΣ !...»

***

Σ' ἕναν 'Ιταλὸ θεατρικὸ πράκτορα ποὺ ἔμενε στὸ Παρίσι, συνέβη μιὰ φορὰ τὸ ἑξῆς ἀμίμητο περιστατικὸ μὲ τὸν "Εδουάρδο 7ο τῆς 'Αγγλίας, τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας.

Εἶνε γνωστὸ ὅτι ὁ 'Εδουάρδος, ὅταν ἦταν ἀκόμη πρίγκηψ, περνοῦσε ὅλο σχεδὸν τὸν καιρό του στὸ Παρίσι, δημοκρατικότατα, στὶς ἱπποδρομίες καὶ στὶς ἀριστοκρατικὲς λέσχες τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης. Κατοικοῦσε δὲ στὸ μεγάλο ξενοδοχεῖο «Μπριστόλ» τῆς πλατείας Βανδώμ.

"Ενα βράδυ, ὁ θεατρικὸς αὐτὸς πράκτωρ, περνοῦσε ἀπ' τὴν πλατεῖα Βανδὼμ καὶ πῆγαινε γιὰ τὸ θέατρο «Παλαὶ Ρουαγιάλ», ὅταν εἶδε νὰ τὸν πλησιάζουν δύο κύριοι, μὲ μακρυὰ κομψὰ ἐπανωφόρια, ἀπὸ τὰ ἄνοιγμα τῶν ὁποίων ἔβλεπε κανεὶς τὰ ὡραῖα σμόκιν τους καὶ τὰ ἄσπρα φιογκάκια τῶν λαιμοδετῶν τους... Οἱ δυὸ αὐτοὶ κύριοι ὀφοῦ τὸν πλησίασαν, τὸν ρώτησαν εὐγενικά :

— Συγνώμην ! Μᾶς εἶπαν πῶς γιὰ νὰ πάῃ κανεὶς στὸ θέατρο «Παλαὶ Ρουαγιάλ», χωρὶς νὰ κάνῃ τὸ γῦρο τῶν μεγάλων βουλεβάρτων, πρέπει νὰ πάῃ κάποιο στενὸ δρομάκο, τὴν ὁδὸν Ρεβολί δηλαδή. Μπορεῖτε νὰ μᾶς τὴν δεῖξετε ;

— Εὐχαρίστως, ἀποκρίθηκε ὁ 'Ιταλός. Θὰ περάσετε ἐκείνη τὴν στοά, ἔπειτα ἕναν μικρὸ δρομάκο καὶ θὰ βγῆ ε ἀπ' ἐναντι στὴν Γαλλικὴ Κωμωδία, ποὺ εἶνε δυὸ βήματα πιὸ πέρα ἀπ' τὸ «Παλαὶ Ρουαγιάλ». "Αν θέλετε μάλιστα, ἐπειδὴ κι' ἐγὼ πηγαίνω στὸ «Παλαὶ Ρουαγιάλ», σᾶς συνοδεύω ὡς ἐκεῖ.

"Α ! πολὺ ὡραῖα ! εἶπαν πρόθυμα οἱ δυὸ κύριοι ποὺ ἀπ' τὴν προφορά τους φαινόντουσαν "Αγγλοι.

"Ετσι προχώρησαν μαζύ, κι' ἐπειδὴ κατάλαβαν πῶς ὁ συνοδός τους ἦταν 'Ιταλός, ἄρχισαν νὰ τοῦ μιλοῦν γιὰ τὴν 'Ιταλία καὶ τὶς καλλονές της.

Σὲ πέντε λεφτὰ τῆς ὥρας εἶχαν φθάσει στὴν πόρτα τοῦ «Παλαὶ Ρουαγιάλ». 'Ο 'Ιταλός, σὰν ἔξυπνος ποὺ ἦταν, κατάλαβε πῶς εἶχε νὰ κάνει μὲ δύο σημαίνοντα πρόσωπο, καὶ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ σκέφθηκε νὰ πιάσῃ γνωριμία μαζύ τους. Τὴν στιγμὴ λοιπὸν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ χωρισθοῦν τοὺς ρώτησε :

— Μπορῶ νὰ μάθω ποιοὺς εἶχα τὴν τιμὴ νὰ συνοδεύσω ;

— 'Εγὼ εἶμαι ὁ πρίγκηψ τοῦ Βάττεμπεργκ ! εἶπε ὁ ἕνας.

— Καὶ ἐγὼ ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας ! πρόσθεσε ὁ ἄλλος.

'Ο 'Ιταλὸς τοὺς ἔοριξε μιὰ ἄγρια ματιά, βέβαιος πῶς τὸν κοροϊδεύαν. Θέλοντας μάλιστα νὰ τοὺς πληρώσῃ μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα τοὺς εἶπε :

— 'Ωραῖα ! Κι' ἐγὼ εἶμαι...ὁ Σάχης τῆς Περσίας !

Κι' ἀμέσως τοὺς γύρισε περιφρονητικὰ τὴν πλάτη καὶ μπῆκε στὸ θέατρο.

Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἔκπληξί του, ὅταν σὲ λίγο εἶδε τοὺς δυό... αὐθάδεις συνοδούς του, νὰ κάθωνται στὸ πρῶτο-πρῶτο θεωρεῖο, τῆς πρώτης σειρᾶς. Ρώτησε ἀμέσως ἕνα φίλο του ἂν τοὺς ξέρῃ ποιοί εἶνε κι' ὁ φίλος του τοῦ εἶπε φυσικώτατα :

— 'Ο ἕνας εἶνε ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας "Εδουάρδος κι' ὁ ἄλλος, ὁ ἐξάδελφός του, πρίγκηψ τοῦ Βάττεμπεργκ.

Κόκκαλο ὁ 'Ιταλὸς θεατρικὸς πράκτωρ !...